

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **ALMA property s.r.o.**
sídlem Jedovnická 2347/6, Brno
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2016, č. j. JMK 75425/2016, sp. zn. S-JMK 70791/2016/ODOS/Př, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 1. 6. 2016, č. j. JMK 83914/2016, sp. zn. S-JMK70791/2016/ODOS

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 5. 2016, č. j. JMK 75425/2016, sp. zn. S-JMK 70791/2016/ODOS/Př, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 1. 6. 2016, č. j. JMK 83914/2016, sp. zn. S-JMK 70791/2016/ODOS, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám jejího advokáta Mgr. Jaroslava Topola, sídlem na Zlatnici 301/2, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o správní delikty provozovatele vozidla.
2. Magistrát města Brna (dále jen „správní orgán“) dne 12. 4. 2016, pod č. j. ODSČ-32193/16-67, sp. zn. ODSČ-32193/16-SOB/V, rozhodl, že žalobkyně,
 - jako provozovatel vozidla tovární značky Ford, registrační značky x, v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ul. v dne 8. 12. 2014 v 9:05 hodin; provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu;
 - jako provozovatel vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ul. v dne 12. 12. 2014 ve 20:45 hodin; provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu;
 - jako provozovatel vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ul. v dne 1. 4. 2015 v 16:40 hodin; provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu;

- jako provozovatel vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. j) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ul. v dne 12. 6. 2015 ve 20:55 hodin; provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
- 3. Za výše popsané správní delikty uložil správní orgán žalobkyni pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
- 4. Odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

- 5. Žalobkyně se v žalobě postupně vyjádřila ke všem správním deliktům a následně ke správnímu řízení jako celku.
- 6. V případě prvního a druhého správního deliktu ze dne 9. 12. 2014 a 12. 12. 2014 (správní delikt č. 1 a 2) žalobkyně namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán zaslal oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a poté, co se zásluhou nepodařilo doručit (uvedený řidič byl na dané adrese neznámý), zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobkyně namítá, že postup správního orgánu byl nedostatečný, neboť tento musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. Žalobkyně uvádí, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jelikož totožnost pachatele přestupku nezjišťoval.
- 7. K přestupku ze dne 9. 12. 2014 dále namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval mimo vyznačené parkoviště. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení přestupku. Žalobkyně dodává, že oznámení přestupku je v podstatě úředním záznamem, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. K přestupku ze dne 12. 12. 2014 namítá, že správní orgán neprokázal, že by řidič parkoval v působnosti dopravní značky B 29; jediným důkazem mělo být oznámení o přestupku. Fotografie založené ve spise tedy neprokazují, že vozidlo stojí skutečně v působnosti dopravní značky B 29.
- 8. Ke správnímu deliktu ze dne 1. 4. 2015 (správní delikt č. 3) žalobkyně uvádí, že správnímu orgánu sdělila totožnost řidiče vozidla i v této věci. Namítá, že správní orgán postupoval stejně nedostatečně jako v případě správních deliktů spáchaných ve dnech 9. 12. 2014 a 12. 12. 2014. Dodává, že správní orgán neprokázal spáchání přestupku ani v tomto případě. V působnosti dopravní značky B 29 je možné stát po dobu nezbytně nutnou k neprodlenému

nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. V podkladech pro rozhodnutí absentuje jakákoliv zmínka o tom, jak dlouho se hlídka městské policie na daném místě vyskytovala. Hlídka policie mohla na místo dorazit ihned po tom, co řidič vozidla zastavil a vynesl náklad, a odjet ve chvíli, kdy se řidič vrátil k vozidlu poté, co náklad odnesl na patřičné místo.

9. Ke správnímu deliktu ze dne 12. 6. 2015 (správní delikt č. 4) žalobkyně namítá, že i v tomto případě správnímu orgánu sdělila totožnost řidiče vozidla a tento postupoval při zjišťování osoby řidiče nedostatečně. Pokud by správní orgán vyzval žalobkyni k podání vysvětlení, předložila by důkazy na podporu tvrzení, že vozidlo skutečně řídil pan Dle žalobkyně měl správní orgán vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení tím spíše, že dospěl k přesvědčení, že údaje uvedené k osobě řidiče nejsou dostačující.
10. Žalobkyně se v žalobě vyjádřila k průběhu správního řízení jako celku. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno, neboť správní orgán neodložil řízení o přestupku, jak mu ukládá § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Ve věci všech přestupků ve spise zcela absentuje jakýkoliv záznam o odložení věci. Odložení přestupku je přitom zcela zásadní pro možnost zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud ve spise absentuje jakýkoliv doklad svědčící o tom, že řízení o přestupku bylo odloženo, nelze mít za prokázané, že tomu tak skutečně bylo. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak bylo zahájeno nezákonně.
11. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně. Takový postup správního orgánu krátil žalobkyni na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
12. Ve výroku rozhodnutí prvního stupně (a to v částech 1 i 2) podle žalobkyně nebyl dostatečně popsán samotný protiprávní skutek. Popis skutku ve slovech „...*mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu*“ není v souladu s § 77 zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť není zřejmé, jaký konkrétní skutek se udál. Žalobkyně rovněž nesouhlasí se způsobem, jak správní orgán prvního stupně odůvodnil výši uložené sankce. V odůvodnění rozhodnutí neuvedl správní orgán žádnou konkrétní přitěžující okolnost, která by vedla k udělení sankce nad spodní hranici zákonného rozmezí. Závěrem vznesla námitku protiústavnosti ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
13. S ohledem na vše uvedené je žalobkyně přesvědčena, že napadené rozhodnutí je nezákonné, proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasil. K námitce žalobkyně ohledně nesprávného postupu v případě správních deliktů č. 1 a 2 (v rozporu s § 125f odst.

4 zákona o silničním provozu) uvedl, že správnímu orgánu byl žalobkyní sdělen řidič vozidla, avšak dle centrálního registru obyvatel nebylo možné osobu vyhledat a na uvedenou adresu doručovat. Toto bylo doloženo kopií doručenky výzvy k podání vysvětlení. Dodatečné doložení smlouvy o výpůjčce nemůže zprostit provozovatele vozidla odpovědnosti za správní delikt.

15. Žalovanému je navíc z úřední činnosti známa praxe zmocněnce žalobkyně (FLEET control, s. r. o.), který na výzvu účelově označí za osobu řidiče pana, nar., trvale bytem Žalovaný v tomto smyslu dovozuje zneužití práva s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81.
16. Ke skutku ze dne 9. 12. 2014 uvádí, že ze spisového materiálu je zcela prokázané, že řidič vozidla zaparkoval mimo vyznačené parkoviště a stál v působnosti dopravní značky B 29. Úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem. S ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem.
17. Ke správnímu deliktu ze dne 1. 4. 2015 žalovaný uvádí, že vyzval uvedenou osobu k podání vysvětlení, avšak uvedená osoba odmítla podat vysvětlení. Správní orgán tak učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Má za to, že i v tomto případě bylo spáchání správního deliktu dostatečně prokázáno.
18. Ke správnímu deliktu ze dne 12. 6. 2015 uvádí, že žalobkyně označila za řidiče vozidla pana L. H. N. Údaje o sobě řidiče byly správnímu orgánu sděleny až po lhůtě k tomu určené a nebyly sděleny v požadovaném rozsahu (chybělo datum narození). Správní orgán tak nemohl označenou osobu vyzvat k podání vysvětlení. Žalovanému je navíc z úřední činnosti známa praxe zmocněnce žalobkyně, který na výzvu účelově označí za řidiče pana N. Na základě tohoto opakovaného a účelového postupu stejného zmocněnce různých provozovatelů vozidel, jehož cílem je dosáhnout, aby řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nebylo zahájeno, žalovaný odkazuje na rozsudek č. j. 1 As 27/2011-81 týkající se zneužití práva.
19. Ke správnímu řízení jako celku žalovaný uvedl, že záznam o odložení věci ve spisu správního orgánu neabsentuje (viz razítko na č. l. 1, 18, 35 a 47 správního spisu). K námitce nenařízení ústního jednání odkazuje na § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle kterého správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li tak zákon. V řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. Správní orgán tedy nejednal v rozporu s právními předpisy a žalobkyně nebyla krácena na svých právech. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46.
20. K námitce nedostatečnosti formulace výroku rozhodnutí žalovaný uvádí, že výrok je konkrétní a srozumitelný. K výši uložené pokuty žalovaný dodal, že pokuta na spodní hranici nebyla udělena z důvodu spáchání čtyř správních deliktů.
21. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
23. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání s výslovným souhlasem žalobkyně. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
24. Nejprve se soud zabýval námitkou prekluze správní deliktu [bod IV. A) rozsudku]. Dále se věnoval námitce, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu [bod IV. B) rozsudku]. Poté hodnotil námitku neprokázání přestupku ze dne 9. 12. 2014 [IV. C) rozsudku], námitku neprokázání přestupku ze dne 12. 12. 2014 [bod IV. D) rozsudku] a námitku neprokázání přestupku ze dne 1. 4. 2014 [IV. E) rozsudku]. Soud se dále věnoval námitce nezákonného zahájení řízení [bod IV. F) rozsudku], námitce nenařízení ústního jednání [bod IV. G) rozsudku], námitce nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí [bod IV. H) rozsudku] a námitce nesprávného stanovení výše sankce [bod IV. CH) rozsudku]. Závěrem se soud věnoval námitce protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla [bod IV. I) rozsudku].

IV. A Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu

25. První námitkou, kterou se soud zabýval, byla námitka prekluze správního deliktu. Žalobkyně uvedla, že správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. Uvádí, že správní delikt musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, která uvádí: *„Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“.*
26. Podle ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu účinného ke dni 9. 12. 2014: *„[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“*
27. V nyní projednávané věci byl první správní delikt spáchán dne 9. 12. 2014, řízení bylo zahájeno doručením oznámení žalobkyni dne 1. 3. 2015, rozhodnutí o správním deliktu bylo vydáno dne 12. 4. 2016 a napadené rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 19. 5. 2016. Řízení o předmětném správním deliktu tedy bylo zahájeno do 2 let od dne, kdy se

o něm správní orgán dozvěděl a současně o něm bylo pravomocně rozhodnuto do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

28. Metodika Ministerstva dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 se týkala doporučení postupu správních orgánů při posouzení otázky zániku odpovědnosti fyzické osoby jako provozovatele vozidla. Odpovědnost právnických osob za správní delikty byla v rozhodné době jasně upravena v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, jak je popsáno výše.

29. Námitka tak není důvodná.

IV. B Námitka postupu správního orgán v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu

30. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele u jednotlivých přestupků.

31. Soud tedy hodnotil, zda postup správního orgánu I. stupně byl v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

32. U přestupku ze dne 9. 12. 2014 byla žalobkyni dne 30. 1. 2015 zaslána výzva k uhrazení částky 700 Kč určené podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (doručena téhož dne). Současně byla ve výzvě uvedena možnost označit řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně vozidlo řídil s tím, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení. Žalobkyně dne 6. 8. 2015 zaslala správnímu orgánu prostřednictvím zmocněnce sdělení, ve kterém označila za řidiče pana, nar. dne, trvale bytem, faktický pobyt, Správní orgán následně předvolal tuto osobu k podání vysvětlení. Výzvu se nepodařilo doručit, neboť adresát byl na uvedené adrese neznámý.

33. U přestupku ze dne 12. 12. 2014 byla žalobkyni dne 3. 2. 2015 zaslána výzva k uhrazení částky 700 Kč určené podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (doručena téhož dne). Současně byla ve výzvě uvedena možnost označit řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně vozidlo řídil s tím, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení. Žalobkyně dne 6. 8. 2015 zaslala správnímu orgánu prostřednictvím zmocněnce sdělení, ve kterém označila za řidiče rovněž pana, Správní orgán následně předvolal tuto osobu k podání vysvětlení, ovšem ani v tomto případě se výzvu nepodařilo doručit, neboť adresát byl na uvedené adrese neznámý.

34. U přestupku ze dne 1. 4. 2015 byla žalobkyni dne 16. 6. 2015 zaslána výzva k uhrazení částky 700 Kč určené podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (doručena téhož dne). Současně byla ve výzvě uvedena možnost označit řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně vozidlo řídil s tím, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení. Žalobkyně dne 18. 6. 2015 zaslala správnímu orgánu sdělení, ve kterém označila za řidiče pana A. R., nar., bytem, Správní orgán předvolal tuto osobu k podání vysvětlení. Výzvu se nepodařilo doručit, neboť zásilka se vrátila jako nevyžádaná zpět.

35. U přestupku ze dne 12. 6. 2015 byla žalobkyni dne 10. 9. 2015 zaslána výzva k uhrazení částky 700 Kč určené podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (doručena dne 20. 9. 2015). Současně byla ve výzvě uvedena možnost označit řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně vozidlo řídil s tím, že sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení. Žalobkyně dne 21. 10. 2015, tj. po lhůtě, zaslala správnímu orgánu prostřednictvím svého zmocněnce sdělení, ve kterém označila za řidiče pana L. H. N., který si přebírá poštu na adrese Doplnila, že tato osoba je zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. (zmocněnec žalobkyně). Správní orgán v rozhodnutí uvedl, že provozovatel nesdělil správnímu orgánu jím požadované údaje o totožnosti řidiče, respektive nesdělil údaje v požadovaném rozsahu, a proto jej nebylo možné vyzvat k podání vysvětlení. Správní orgán věc dne 5. 11. 2015 odložil a dále pokračoval v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, o čemž žalobkyni vyrozuměl oznámením o zahájení správního řízení ze dne 1. 3. 2016, č. j. ODSČ-32193/16-61.
36. Podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V tomto ustanovení je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. *„Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Subsidiární povaha odpovědnosti za správní delikt je patrná i z § 125h odst. 6 téhož zákona, podle kterého má správní orgán povinnosti poučit provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
37. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě. Může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobkyně neuvedla a osoby řidičů, které žalobkyně bez dalšího označila, správní orgán nemohl považovat za osoby podezřelé z přestupků.
38. V případě přestupku ze dne 12. 6. 2015 soud uvádí, že žalobkyně byla řádně vyzvána ke sdělení totožnosti osoby pachatele přestupku, na takovou výzvu prvostupňového orgánu nijak nereagovala a označila osobu řidiče až po lhůtě označené ve výzvě ze dne 10. 9. 2015. Nelze tak vyčítat prvostupňovému orgánu, potažmo žalovanému, že po nesdělení jakýchkoliv údajů ze strany žalobkyně neprováděl další kroky k zjištění totožnosti osoby pachatele přestupku.

39. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, je nutno vycházet především ze smyslu a účelu právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Jím bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké (v tomto duchu se nese také judikatura Nejvyšší správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46 či rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 48). Konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, vyslovil názor, že „[p]rávě v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.“ Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., také v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21. Zmínil: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“
40. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.
41. S ohledem na výše uvedené soud uvádí, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud na základě daných skutkových okolností nezačal řízení o přestupku s označenými osobami, ale přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla s žalobkyní. Podmínky pro tento postup vyplývající z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny.
42. Rovněž námitku žalobkyně, že správní orgán měl vést řízení o přestupku proti označeným řidičům, nebo v případě nepravdivě uvedené totožnosti řidiče vozidla zahájit řízení o deliktu dle ustanovení § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu proti žalobkyni, soud neshledal důvodnou. Dle ustanovení § 125c odst. 2 uvedeného zákona *se fyzická osoba dopustí jako provozovatel vozidla přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 1 písm. d) přikáže nebo svěří samostatné řízení vozidla osobě, o níž nezná údaje potřebné k určení její totožnosti.* Není v pravomoci ani možnostech správních orgánů zkoumat či prokázat, zda žalobkyně

uvedla totožnost řidiče nepravdivě. Ostatně ani zákon správnímu orgánu tuto povinnost v daném případě neukládá.

43. K podané žalobě žalobkyně předložila jako důkazy záznam o jízdě ze dne 12. 6. 2015 a dohodu o provedení práce ze dne 1. 1. 2015. Měly dokládat, že osoba označená žalobkyní vozidlo v době spáchání přestupku skutečně řídila. Soud navržené důkazy shledal nadbytečnými pro posouzení předmětné věci, proto jimi dokazování neprováděl. Vzhledem k závěrům uvedeným výše (viz zejm. bod 0 a násl.) navrhované důkazy nemohou ničeho změnit na závěru, že za daných skutkových okolností nebylo povinností správního orgánu zahajovat řízení o přestupku s osobami označenými žalobkyní.
44. Námitka tak není důvodná.

IV. C Námitka neprokázání správního deliktu ze dne 9. 12. 2014

45. Žalobkyně ke správnímu deliktu ze dne 9. 12. 2014 namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval mimo vyznačené parkoviště. Tato skutečnost vyplývá pouze z „Oznámení přestupku“. Oznámení přestupku je úředním záznamem, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu.
46. Žalovaný k námitce uvádí, že cílem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správními orgány. Účastník řízení nemůže zhojit svoji liknavost a pasivitu ve správním řízení až v řízení před soudem. Žalobkyně námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu uplatnila prvně až v řízení před soudem ač tak mohla učinit již v odvolání.
47. Soud uvádí, že námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobkyně nepochybně mohla uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Je „obecně vhodné, aby žalobkyně neuchovávala paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnila je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se žalobkyně zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o neprokázání přestupku jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobkyně může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání, avšak pokud žalobkyně uplatnila celou „paletu námitek“ až v žalobě, a to zejména uvedenou námitku týkající nedostatečně prokazaného přestupku, neodpovídá takový postup smyslu a účelu plné jurisdikce. Žalobkyní zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru. Žalobkyně si zřejmě neuvědomila, že princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví skutečně není nahrazovat činnost správního orgánu. Výchozískem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, je posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek.
48. Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“ (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91). V rámci řízení před soudem se tedy žalobkyně může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Avšak rozhodnutí, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (viz ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s.). Takový postup musí soud odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 ve věci sp. zn. 5 Afs 147/2004). Žalobkyně v žalobě žádné důkazy, kterými by hodlala doplnit skutkový stav u spáchaných správních deliktů, nenavrhuje.

49. Soud ve správním soudnictví nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že pokud podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobkyně jako obviněná dopustila správního deliktu, a o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60), lze i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci, bez nutnosti jeho doplnění dokazováním v soudním řízení.
50. Pro rozhodnutí o žalobních námitkách proti závěrům správních orgánů, bylo proto nutné posoudit právní otázku, zda je soud povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav, s výjimkou tvrzení zjevně absurdních, irelevantních a nesmyslných, třebaže takováto tvrzení a jim odpovídající důkazy nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení. Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71. Uvedl: „V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“
51. V souladu s tímto právním hodnocením posoudil soud i nyní projednávaný případ, a to ve vztahu k námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle žalobkyně správní orgány neprokázaly, že by řidič vozidla skutečně parkoval mimo vyznačené parkoviště. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu byl soud povinen na základě žaloby hodnotit, zda správní orgány v řízení o správním deliktu opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobkyně správního deliktu

dopustila s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny.

52. V případě správního deliktu ze dne 9. 12. 2014 není pravdou, jak tvrdí žalobkyně, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku. Prvostupňový orgán rozhodoval na základě oznámení o přestupku a fotografií z místa spáchání přestupku. Pro hodnocení toho, zda se přestupek stal nebo nikoliv, resp. pro vyvození odpovědnosti žalobkyně za správní delikt provozovatele motorového vozidla, představuje klíčový důkaz sada fotografií z ulice v (viz č. 1. 2 až 5 správního spisu).
53. Žalobkyně zastává názor, že „z fotografií ale není nijak zřejmé, že by řidič vozidla skutečně parkoval mimo vyznačené parkoviště“. S tímto tvrzením se soud neztotožňuje. Ve správním spise jsou založeny fotografie, na kterých je zachycena dopravní značka „Obytná zóna“, předmětné vozidlo na pravé straně komunikace a taktéž dům s číslem popisným. Skutečnost, že vozidlo stálo v působnosti dopravní značky a zároveň mimo vyznačené parkoviště, lze ověřit pohledem na fotodokumentaci z místa přestupku. Dopravní značka „Obytná zóna“, podobně jako např. dopravní značka „Zákaz zastavení“, mají svoji působnost velmi často na dlouhém úseku komunikace (jako v projednávaném případě). Z tohoto důvodu nelze pořídit podrobnou fotodokumentaci přestupku takovým způsobem, aby se na jedné fotografii nacházela dopravní značka a současně vozidlo stojící v její působnosti. Nelze přehlédnout, že fotografie založené ve spisu mají časové značky vzdálené od sebe několik minut. Vozidlo zachycené na fotografii stojí na pravé straně komunikace, kde stojí osamoceno, kdežto ostatní vozidla stojí na levé straně komunikace, kde je viditelně vyhrazeno místo pro parkování.
54. Soud připouští, že pro větší názornost by skutkový stav bylo možné doplnit o náčrt (mapu) obsahující umístění dopravních značek se zachycením místa parkování dotčeného vozidla žalobkyně, aby byly rozptýleny jakékoliv pochyby o stání vozidla v působnosti určité dopravní značky. Žalobkyně ovšem zjištěný skutkový stav žádnými konkrétními námitkami nezpochybňuje, pouze uvádí, že opatřené důkazy považuje za nedostatečné. Neuvádí, že by před domem na ulici neparkovala, či že by na daném místě bylo parkování povoleno. Za této situace považuje soud opatřené důkazy za dostatečné pro vyvození příslušných závěrů o spáchání správního deliktu. Důkazy obsažené ve správním spise tak podle soudu bez pochybností postačí pro závěr správních orgánů, že se žalobkyně dopustila vytýkaného správního deliktu.
55. Námitka proto není důvodná.

IV. D Námitka neprokázání správního deliktu ze dne 12. 12. 2014

56. Podle žalobkyně ani ve věci správního deliktu ze dne 12. 12. 2014 správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla parkoval v působnosti dopravní značky B 29. Uvádí, že oznámení o přestupku nemůže být užito k důkazu. Ani pořízené fotografie podle ní neprokazují, že by se řidič vozidla dopouštěl nějakého správního deliktu. Na fotografii je sice dopravní značka B 29 zachycená, není ale patrné, že řidič vozidla skutečně stojí v její působnosti.

57. Ke správnímu deliktu spáchanému dne 12. 12. 2014 soud v první řadě odkazuje na obecné závěry obsažené v bodech 0 až 0 výše. Dále uvádí, že nelze přisvědčit žalobkyni, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku. Prvostupňový orgán rozhodoval na základě oznámení o přestupku a fotografií z místa spáchání přestupku. Pro hodnocení toho, zda se správní delikt stal nebo nikoliv, je určující fotodokumentace z ulice v založená na č. l. 19 až 22 správního spisu.
58. Soud uvádí, že spisový materiál vztahující se k předmětnému správnímu deliktu obsahuje čtyři fotografie: jedna zachycuje dopravní značku „Zákaz stání“, druhá a třetí fotografie zachycují předmětné vozidlo a poslední fotografie zachycuje zeď domu s číslem popisným (.....). Jak již soud uvedl v bodě 0 a 0 rozsudku, vzhledem k délce úseku komunikace, na kterém platí dopravní značka B 29 (zákaz stání), a s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobkyně nevznáší žádné konkrétní námitky vůči skutečnosti, že její vozidlo stálo před domem na ulici, kde je stání dopravní značkou vyloučeno, lze důkazy opatřené ve správním řízení považovat za dostatečné pro závěr, že se žalobkyně dopustila předmětného správního deliktu.
59. Námitka tak není důvodná.

IV. E Námitka neprokázání správního deliktu ze dne 1. 4. 2014

60. Žalobkyně namítá, že správní orgán neprokázal ani spáchání přestupku ze dne 1. 4. 2014. V působnosti dopravní značky B 29 je možné stát po dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. V podkladech pro rozhodnutí podle žalobkyně absentuje jakákoliv zmínka o tom, jak dlouho se hlídka městské policie na místě vyskytovala. Z fotografií založených ve spise není zřejmé, že by řidič vozidla na daném místě měl stát déle, než byla doba nutná k naložení nebo složení nákladu. Nelze tak mít za prokázané, že řidič dne 1. 4. 2014 skutečně spáchal přestupek.
61. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že od Městské policie Brno obdržel oznámení, ze kterého vyplynulo, že řidič vozidla na pozemní komunikaci ul. v v 16:40 porušil povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz stání“ (B 29). Ve správním spise jsou na č. l. 36 až 38 založeny fotografie, na kterých je vyznačen čas pořízení 16:39 hodin. S ohledem na čas potřebný k příchodu hlídky k místu zjištění přestupkového jednání, pořízení fotodokumentace vozidla a čas spojený s odchodem z místa spáchání přestupku je podle soudu zřejmé, že se hlídka městská policie na místě pohybovala několik minut bez přítomnosti řidiče vozidla.
62. Účelem umístění dopravní značky „Zákaz stání“ je, že na daném místě existuje zájem společnosti, aby vozidlo, jež je uvedeno do klidu, mohlo být z tohoto klidu též neprodleně (bezprostředně, okamžitě) uvedené do pohybu a místo opustilo, a to pokud by reálně mělo dojít k porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, ke kterému by „překážením“ vozidla došlo (např. potřeby zaparkování sanitky, hasičského vozu, dopravní obsluhy, zásahu policie nebo prosté omezení ostatních účastníků silničního provozu). Zjednodušeně řečeno, řidič je primárně povinen zabezpečit provozní situaci, tj. aby jeho vozidlo nepřekáželo dopravě nebo aby bylo případně přemístěno, až poté může např. vykládat svůj

náklad z vozidla – pokud tedy řidič nezajistí možnost okamžitého přemístění vozidla a odnáší si svůj náklad pryč od vozidla, dopouští se dopravního přestupku, je-li v daném místě stání zakázáno (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015-19, nebo obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2016, č. j. 29 A 105/2014-31).

63. Z fotografií založených ve správním spisu vyplývá, že v době pořizování fotodokumentace o spáchání správního deliktu (přestupku) se řidič vozidla se nenacházel ani v autě, ani v jeho blízkosti. Ze shromážděných důkazů vyplývá, že vozidlo pouze nezastavilo pro nástup či výstup cestujících či pro naložení nebo vyložení nákladu. Ostatně ani žalobkyně nic takového netvrdí. Lze tak uzavřít (i s ohledem na body 0 a násl. rozsudku), že shromážděné důkazy postačují pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchaný správní delikt.
64. Námitka tedy není důvodná.

IV. F Námitka nezákonného zahájení řízení o správním deliktu

65. Žalobkyně namítá, že správní řízení nemělo být vůbec zahájeno, neboť správní orgán neodložil řízení o přestupku. Ve spise absentuje jakýkoliv záznam o odložení věci. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak podle ní bylo zahájeno nezákonně.
66. Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
67. Skutečnost, že k odložení věci došlo, vyplývá z č. l. 1, 18, 35 a 47 správního spisu. Na těchto stranách správního spisu se nacházejí otisky razítka s příslušným textem o odložení věci a o důvodu odložení, doplněné o data a podpisy. Nelze tak přisvědčit argumentaci žalobkyně o nezákonně zahájeném řízení s provozovatelem vozidla.
68. Tato námitka není důvodná.

IV. G Námitka nenařízení ústního jednání

69. Žalobkyně dále správním orgánům vytýkala, že nenařídily ve věci ústní jednání. Tím mělo být porušeno její právo na spravedlivý proces garantované jak Úmluvou, tak Listinou.
70. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) účinná v rozhodné době neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Soud pro doplnění dodává, že ani v současnosti platná právní úprava řízení o přestupcích (§ 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) ústní jednání obligatorně nestanovuje.
71. Podmínky pro nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu vyplývají z ustanovení § 49 správního řádu. Podle ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí

ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

72. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015–30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání dle § 49 správního řádu, nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V případě dokazování listinou nadto právní doktrína hovoří ještě benevolentněji: „[z] logiky věci se však nelze domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 záznam do spisu. Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou (nestanoví však, že je to nezbytné; svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není)“ (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 211).
73. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015-46 uzavřel, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, o němž jde i v nyní posuzované kauze, nemusí správní orgán nařídit ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. rozsudky ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58 a ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18). Vybočení z této linie nepředstavuje žalobkyně uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30 (jak Nejvyšší správní soud již vysvětlil v rozsudku č. j. 3 As 260/2015-58), neboť zde Nejvyšší správní soud vystavěl svou argumentaci nikoliv na povinném konání ústního jednání, nýbrž na právu obviněného být přítomen při provádění dokazování.
74. Z výše uvedeného vyplývá, že není povinností správního orgánu nařídit ústní jednání v případě, že to není nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníka. Tuto nezbytnost je nutné vztáhnout na oba důvody, které musí být naplněny kumulativně. V případě žalobkyně podmínky pro konání ústního jednání naplněny nebyly. V řízení byly shromážděny dostatečné důkazy osvědčující deliktní jednání a zmocněnec žalobkyně byl o provádění důkazů listinou správním orgánem předem informován (viz oznámení ze dne 1. 3. 2016, v němž byla žalobkyně vyrozuměna o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 21. 3. 2016 v 8:15 hodin; viz č. l. 61 správního spisu). V souladu s § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou provede přečtením či sdělením jejího obsahu. K provádění důkazů se žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili. Provedené důkazy byly po celou dobu

správního řízení součástí spisu. V případě, že žalobkyni nebylo jasné, čím ji bylo spáchání správního deliktu prokázáno, mohla kdykoliv v průběhu řízení nahlédnout do spisu.

75. Co se týče namítaného porušení práva na spravedlivý proces, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29. Z něj vyplývá, že „na řízení o předmětném správním deliktu dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 29/2007 - 121). Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ovšem setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci *Taxquet proti Belgii*, stížnost č. 926/05, bod 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci *Håkansson a Sturesson proti Švédsku*, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídít vždy ústní jednání. Tento závěr stvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který posuzoval skutkově obdobnou věc trestního obvinění ze správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu včetně povinnosti nařizovat ústní jednání v řízení o něm.“ Nejvyšší správní soud výše uvedené principy rozvedl v rozsudku č. j. 8 As 110/2015 – 46, v němž konstatoval: „Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. (...) V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se při posuzování otázky, zda nařídít ústní jednání, správní orgány musí řídit požadavky § 49 správního řádu a judikatury. V případě, že je to tedy ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí.“

76. Požadavek spravedlivého procesu se dle citované judikatury vztahuje na celý proces správního trestání, zahrnuje tedy i řízení před soudem. Žalobkyně v žalobě explicitně uvedla, že souhlasí s tím, aby soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal věc bez nařízení ústního jednání. Pokud žalobkyně újmu způsobenou tím, že nebylo nařízeno ústní jednání před správními orgány, pociťovala jako zásadní zásah do práv, mohla být její věc projednána v řízení před soudem.
77. Skutečnost, že správním orgánem nebylo nařízeno ústní jednání, nepředstavuje dle soudu porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Soud je přesvědčen, že v souladu s ustanovením § 49 odst. 1 správního řádu nebylo nutné v projednávané věci ústní jednání nařizovat, neboť důkazy založené ve spisu představovaly dostatečný podklad pro rozhodnutí o správním deliktu. Ani žalobkyně v žalobě netvrdí žádný relevantní důvod, pro nějž by bylo nezbytné či účelné ústní jednání před správním orgánem nařídit. Neuvádí, jaká tvrzení tam chtěla přednést, tedy jak konkrétně nekonání ústního jednání zasáhlo do efektivy její obhajoby či jiných práv. Nadto lze poukázat na to, že žalobkyně byla ve správním řízení poučena o možnosti vyjádřit se k veškerým podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu; této možnosti však nevyužila a ve správním řízení zůstala pasivní.
78. Tato námitka není důvodná.

IV. H Námitka nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí

79. Žalobkyně namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu (v částech 1 i 2) nebyl dostatečně popsán samotný protiprávní skutek. Žalobkyně je přesvědčena, že popis skutku „...mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“ není v souladu s § 77 zákona o přestupcích, neboť není zřejmé, jaký konkrétní skutek se udál. Z výroku rozhodnutí pak není seznatelné, zda skutek, kterým řidič porušil svou povinnost, vykazoval znaky přestupku dle silničního zákona a zda takové porušení povinnosti řidiče mohlo naplnit formální stránku skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí není ani zřejmé, jakého protiprávního jednání se řidič vozidla dopustil, neboť § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona je „zbytkovou kategorií“ přestupků a pod toto ustanovení jsou subsumovány veškeré přestupky, které nelze subsumovat pod skutkové podstaty uvedené v jiných ustanoveních.
80. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, jakož i jeho právní kvalifikace, součástí výroku správního rozhodnutí. V této souvislosti lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dle kterého „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“.
81. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od účelu přesné

specifikace skutku (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Přehledně tento závěr vyjádřil Nejvyšší

správní soud také v rozsudku ze dne 29. 5 2013, č. j. 9 As 68/2012-23. Uvedl, že „[p]opisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možnosti přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“

82. Soud má za to, že formulaci výroku č. 1 „porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice v dne 9. 12. 2014 v 9.05 hodin“, resp. výroku č. 2 „porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice v dne 12. 12. 2014 ve 20.45 hodin“, uvedenou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potvrzenou žalovaným, nelze považovat za dostatečný popis skutku, jenž umožňuje podřadit skutkové okolnosti pod jednotlivé znaky skutkové podstaty správního deliktu. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, jakým jednáním se řidič vozidla dopustil tvrzeného „neoprávněného zastavení nebo stání“. Porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (dle něhož je každý účastník provozu na pozemních komunikacích povinen se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace) je pouze právní kvalifikací, která však může nastoupit až na základě subsumpcí konkrétních skutkových okolností vymezených ve skutkové větě výroku správního rozhodnutí. Tato právní kvalifikace ovšem neobsahuje klíčovou skutkovou okolnost, která je rozhodná pro subsumpci daného jednání pod dané ustanovení. Ze skutkové věty není patrné, že řidič vozidla měl porušit povinnost vyplývající z dopravní značky a už vůbec ne, jakou dopravní značku měl řidič porušit [že se jednalo o dopravní značku „Zákaz stání“ (č. B 29), resp. stání mimo vyznačené parkoviště, vyplývá toliko z odůvodnění napadeného rozhodnutí]. Dostatečné vylíčení skutkových okolností konkrétního případu je však v souladu s citovanou judikaturou nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu.

83. Opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu je důvodem pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Neuvede-li totiž správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím poruší ustanovení o řízení, což může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Jak přitom plyne z citovaného usnesení rozšířeného senátu, tuto vadu nelze zhojit specifikací skutku v odůvodnění rozhodnutí. To, zda je specifikace alespoň v odůvodnění, má vliv pouze na charakter vady

rozhodnutí (buďto jde o „pouhou“ nezákonnost, nebo o nepřezkoumatelnost, ke které soud přihlíží z úřední povinnosti).

84. Nedostatek popisu skutku ve výroku rozhodnutí nelze zhojit poukazem na jeho právní kvalifikaci, z níž by bylo možné logickou úvahou dovodit některé rozhodné skutkové okolnosti. V opačném případě by skutková věta prakticky nikdy nemusela obsahovat popis způsobu spáchání deliktu, neboť způsob spáchání lze zpravidla logicky odvodit z toho, jaké ustanovení zákona bylo porušeno. Uvedení porušeného zákonného ustanovení (tj. právní kvalifikace) proto nemůže nahradit konkrétní popis skutku. Právní kvalifikace zákonitě může následovat až po provedení subsumpce jednotlivých skutkových okolností vymezených ve skutkové větě pod rozhodné ustanovení zákona. A prvotní a zcela základní funkcí skutkové věty je právě uvedení sankčně právně relevantních skutečností, aby vůbec ke správné právní kvalifikaci mohlo dojít.
85. Zatímco některé nedostatky právní věty odsuzujícího rozhodnutí mohou být zhojeny částečně tím, že skutek je jasně popsán ve skutkové větě a tento popis ve spojení s odůvodněním rozhodnutí dává jasnou informaci o tom, jak bylo jednání právně kvalifikováno, nedostatek skutkové věty nelze zhojit poukazem na právní kvalifikaci obsaženou v právní větě. To je patrné mimo jiné i z úvah rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřených v jeho usneseních ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Je zřejmé, že nároky na skutkovou větu jsou přísnější, než nároky na větu právní, jejíž nedostatky jsou zhojitelné. Toto rozlišování je patrné zejména z posledně uvedeného usnesení, v němž rozšířený senát zcela jednoznačně vyjádřil, že nehodlá nic měnit na svém dosavadním striktnějším přístupu k posuzování toho, zda bylo sankcionované jednání z hlediska skutkového dostatečně vymezeno.
86. Z usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016-46 je pro nyní projednávanou věc významná také úvaha obsažená v bodě 41, v němž rozšířený senát naznačuje, že napadené rozhodnutí trpělo vadou nedostatku popisu skutku ve výroku, neboť z něj nebyl patrný způsob spáchání deliktu, který byl vymezen pouze jako neoprávněné zastavení nebo stání. Podobně i v nyní projednávané věci soud považuje takové vymezení skutku za nedostatečné. Rozšířený senát se v uvedené věci tímto nedostatkem ovšem nezabýval přímo, neboť tato nezákonnost nebyla namítána. Pouze v souvislosti s tím uzavřel, že nedostatek právní kvalifikace nemohl být zhojen ani popisem skutku, neboť ten byl taktéž nedostatečný.
87. Obdobně také v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, považoval Nejvyšší správní soud za klíčové z hlediska dostatečného vymezení skutku to, že ve výroku byl popsán způsob spáchání deliktu spočívajícího v neoprávněném zastavení nebo stání. Je zcela patrné, že Nejvyšší správní soud vyžaduje ve skutkové větě konkrétní popis, jakým způsobem byl porušen zákonný zákaz platný pro zastavení nebo stání, tj. zda se jednalo o zastavení nebo stání a v čem přesně neoprávněné zastavení nebo stání spočívalo, jaký byl v určitém místě zákonný režim pro zastavení nebo stání. Jelikož zákon omezuje zastavení a stání řadou pravidel a tato pravidla lze porušit různými způsoby (porušení dopravní značky „Zákaz stání“, porušení dopravní značky „Zákaz zastavení“, parkování bez uhrazení parkovného, zastavení či stání v křižovatce apod.), nemůže jako dostačující obstat

popis skutku toliko jako „neoprávněné zastavení nebo stání“. Z popisu skutku musí být patrné, jakým konkrétním způsobem řidič jednal, aby bylo možné následně právně kvalifikovat, který konkrétní zákonem stanovený zákaz tímto jednáním porušil.

88. Žalobcem uváděné výtky ohledně nedostatečné specifikace skutku ve skutkové větě výroků I. a II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně shledal soud oprávněnými. Popsaná vada má za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud dodává, že obdobnými nedostatky trpí i výroky III. a IV. prvostupňového rozhodnutí; vůči nim však žalobní námitky nesměřovaly.
89. Námitka nedostatečné specifikace skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak je důvodná.

IV. CH Námitka stanovení výše sankce

90. Žalobkyně se neztotožňuje s úvahami, které vedly správní orgán ke stanovení výše sankce. Podle ní správní orgány neuvedly žádnou přitěžující okolnost, která by odůvodňovala uložení sankce nad spodní hranicí zákonného rozmezí.
91. K námitce nesprávného posouzení kritérií pro uložení pokuty soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, publikovaný pod č. 416/2004 Sb. NSS, vztahující se k možnosti přezkumu správního uvážení soudem. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[ú]kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“ Správním orgánům musí být dán určitý prostor pro jejich vlastní volné uvážení, jímž je i uvážení o výši uložené sankce. Do této úvahy správního orgánu soud nezasahuje, nevymyká-li se úvaha mezím stanoveným zákonem, zásadě logiky apod. (výjimku představuje institut moderace sankce dle § 78 odst. 2 s. ř. s.). Ve vztahu k uložené pokutě proto soud hodnotil, zda žalovaný zohlednil veškeré relevantní okolnosti, posoudil kritéria pro ukládání sankce a nevybočil z mezí stanovených zákonem nebo zda správní uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.).
92. Žalovaný uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 500 Kč. Tato výše se pohybuje v zákonem stanoveném rozmezí, která činí dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu interval od 1 500 do 2 500 Kč. Žádné polehčující okolnosti správní orgán prvního stupně neshledal, naopak přihlédl k tomu, že žalobkyně spáchala více správních deliktů. Už samotná skutečnost, že je ukládána sankce za více jednání v souběhu, odůvodňuje podle soudu uložení sankce ve zvýšené výši, oproti spodní hranici zákonné sazby.
93. Soud je přesvědčen, že odůvodnění výše pokuty správními orgány je dostačující a vyhovuje shora stanoveným požadavkům. Pokuta byla stanovena v zákonem stanoveném rozpětí a její výše byla řádně odůvodněna. Namítá-li žalobkyně, že mu měla být uložena sankce na samé spodní hranici, tedy pokuta o 1 000 Kč nižší, lze poukázat na zásadu *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá; přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-35). Je na správním orgánu, aby na

základě okolností případu výši sankce stanovil. Soud toliko přezkoumá, zda tak učinil v mezích zákonem stanovených.

94. Námitka není důvodná.

IV. I Námitka protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla

95. Žalobkyně dále brojila proti skutečnosti, že provozovatel vozidla odpovídá za přestupek řidiče. Uvádí: „*Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla.*“ Situaci přirovnávala k odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak, jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Konstatuje: „*Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní.*“
96. Argumentaci žalobkyně, jež správní delikt provozovatele vozidla přirovnává k trestnému činu proti životu a zdraví, neshledává soud přílehavou. Ačkoliv se nejedná o spoluodpovědnost v pravém slova smyslu, provozovatel vozidla jistým způsobem za automobil ve svém vlastnictví odpovídá. Ústavní konformitou ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. června 2017, se zabýval Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (nalus.usoud.cz). Konstatoval, že výše uvedená ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.
97. K tomu soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ve kterém soud stanovil, že stěžovateli, jakožto vlastníkovu vozidla, plynou z vlastnictví automobilu jisté závazky soukromoprávního, ale i veřejnoprávního charakteru. „*Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva.*“ Jak stanoví čl. 11 odst. 3 Listiny: „*Vlastnictví zavazuje.*“ Je tedy zcela legitimní, pokud zákonodárce v rámci dodržování pravidel (v tomto případě pravidel silničního provozu) stanovuje sankce i pro provozovatele vozidla v případě, že se správnímu úřadu (např. z důvodu nedostatečné či opožděné součinnosti pachatele správního deliktu) nepodaří odhalit pachatele přestupku. K tomu dále výše citovaný rozsudek: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přílehavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. (...) Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele*

přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

98. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

99. V souladu s výše uvedeným shledal soud důvodnou námitku nedostatečné specifikace skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto rozhodnutí žalovaného z důvodu vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby v dalším řízení formuloval výrok o spáchání správních deliktů v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, tedy aby popis skutku obsažený ve výrokové části rozhodnutí obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako správního deliktu, a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Ostatní žalobní námitky shledal soud nedůvodnými.
100. Žalobkyně navrhovala, aby soud současně se zrušením rozhodnutí žalovaného zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu soud nepřistoupil. Z § 78 odst. 3 s. ř. s. vyplývá, že zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně je na úvaze soudu. V projednávané věci lze vytýkanou vadu (nedostatečně specifikovaný výrok rozhodnutí o správním deliktu) napravit v rámci rozhodnutí o odvolání. Důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí tak soud neshledal.
101. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
102. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $2 \times 300\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla

žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 30. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.